

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 20. října 2010 (21.10)
(OR. en)**

15282/10

FISC 126

PRŮVODNÍ POZNÁMKA

Odesílatel:	Jordi AYET PUIGARNAU, ředitel, za generální tajemnici Evropské komise
Datum přijetí:	8. října 2010
Příjemce:	Pierre de BOISSIEU, generální tajemník Rady Evropské unie
Předmět:	Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů - Zdanění finančního sektoru

Delegace naleznou v příloze dokument Komise KOM(2010) 549 v konečném znění.

Příloha: KOM(2010) 549 v konečném znění

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 7.10.2010
KOM(2010) 549 v konečném znění

**SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU, RADĚ, EVROPSKÉMU
HOSPODÁŘSKÉMU A SOCIÁLNÍMU VÝBORU A VÝBORU REGIONŮ**

Zdanění finančního sektoru

{SEK(2010) 1166 v konečném znění}

SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU, RADĚ, EVROPSKÉMU HOSPODÁŘSKÉMU A SOCIÁLNÍMU VÝBORU A VÝBORU REGIONŮ

Zdanění finančního sektoru

1. SOUVISLOSTI

Nedávná finanční krize zdůraznila – s ohledem na náklady, které finanční nestabilita přináší reálné ekonomice – potřebu silnějšího finančního sektoru. Kromě toho je třeba se vypořádat i s několika zásadními úkoly v oblasti rozvoje, účinného využívání zdrojů a změny klimatu, které mají významné důsledky pro rozpočet. Mohly by se v této souvislosti stát řešením, jež by přineslo potřebné příjmy, dodatečné daně ve finančním sektoru?

Evropská rada při přípravách na vrcholnou schůzku G-20 v Torontu dne 17. června 2010 dospěla k závěru, že „EU by měla stát v čele úsilí o stanovení globálního přístupu k zavedení systémů odvodů a daní pro finanční instituce s cílem zachovat rovné podmínky na celosvětové úrovni a bude tento postoj důrazně hájit mezi svými partnery ve skupině G-20. V této souvislosti je třeba prozkoumat zavedení globální daně z finančních transakcí a dále tuto otázku rozpracovat.“

Otázkami souvisejícími s finančním sektorem a daněmi se zabýval také Evropský parlament. Konkrétně ve svém usnesení ze dne 10. března 2010 žádá Komisi a Radu, aby hledaly odpověď na otázku, jak by bylo možné využít daň z finančních transakcí k financování rozvojové spolupráce, poskytování pomoci rozvojovým zemím v jejich boji se změnou klimatu a pro účely rozpočtu EU. Některé členské státy již přijaly opatření týkající se zdanění bank.

Tyto diskuse se neomezují jen na Evropskou unii. Otázky, jichž se týkají, odrážejí globální a systémovou povahu finanční krize a jejích důsledků. Summit G-20 se zabýval novými formami zdanění. O dodatečných daňových nástrojích však neexistuje mezinárodní shoda¹. V poslední době se otázce zdanění finančních nástrojů s velkou pozorností věnovalo plenární zasedání OSN na vysoké úrovni, jež se zabývalo rozvojovými cíli tisíciletí. Příjmovým potenciálem klíčových sektorů působících na mezinárodní úrovni, včetně finančního sektoru, ale i mezinárodní letecké a námořní dopravy, se navíc zabývala i poradní skupina na vysoké úrovni pro financování změny klimatu při úřadu generálního tajemníka OSN.

Toto sdělení je příspěvkem do diskuse v otázkách týkajících se dvou nástrojů, daně z finančních transakcí a daně z finančních činností.

¹ V závěrech přijatých na summitu v Torontu se uvádí: „Dohodli jsme se, že finanční sektor by se měl spravedlivě a podstatným způsobem podílet na úhradě veškeré zátěže, kterou způsobil reálné ekonomice nebo která případně souvisí se státními zásahy, nezbytné pro ozdravení finančního systému nebo stavu finančních prostředků a snížení rizik hrozících z finančního sektoru. Uznali jsme, že existují různé politické přístupy k dosažení tohoto cíle. Některé země používají finanční poplatek. Jiné země zvolily odlišný postup.“

2. CÍLE A ZDŮVODNĚNÍ DODATEČNÝCH DANÍ VE FINANČNÍM SEKTORU

Existují – bez ohledu na zvažovaný daňový nástroj – důvody pro změnu daňového systému tak, aby finanční sektor mohl spravedlivým a podstatným způsobem přispívat do veřejných rozpočtů? Komise k tomu shledává tři hlavní důvody.

Zaprvé, jako doplněk probíhající rozsáhlé reformy finančního sektoru by daně mohly přispět k posílení efektivnosti a stability finančních trhů a snížení jejich rozkolísanosti a škodlivých účinků nadměrného riskování. K neúměrnému riskování ve finančním sektoru by mohlo docházet zejména v důsledku celé řady faktorů, počínaje skutečnou nebo očekávanou podporou státu (jež vede k morálnímu hazardu) přes nepřesné informace po struktury odměňování, což spolu s makroekonomickým vývojem přispělo k nedávné krizi. Chování finančního sektoru tak zvenčí negativně ovlivňuje zbytek ekonomiky. Je tedy důvod pro zavedení daně jako opravného prostředku, jež by měl vést k internalizaci vnější faktorů, pokud ji bude možné stanovit tak, aby sloužila tomuto cíli.

Finanční a hospodářská krize odhalila ve finančním sektoru řadu nepřiměřených pobídek a nedostatků v regulatorním a dohledovém rámci pro finanční systém. V důsledku toho byly přijaty nebo se chystají významné reformy regulačních předpisů². Panuje všeobecná shoda, že reformy regulace a dohledu mají zásadní význam pro posílení odolnosti a stability finančního systému.

Komise navrhla nová opatření pro řešení krize s cílem zlepšit schopnost orgánů veřejné správy řešit úpadky v bankovním sektoru³. Jedná se například o vytvoření sítě vnitrostátních fondů pro řešení krizových situací, které by byly financovány z bankovního poplatku. Komise svůj názor na tuto otázku vyjádřila v nedávném sdělení (KOM(2010) 254 v konečném znění) a v blízké budoucnosti uvede ke svému návrhu další podrobnosti.

Dodatečné daně by mohly vedle regulace nepřímo přispět k naplnění cíle zlepšit stabilitu finančního sektoru, pokud by se tak podařilo zabránit mu v některých riskantních činnostech a zároveň z něj učinit zdroj příjmů.

Zadruhé, finanční sektor podle všeobecného mínění nese značnou zodpovědnost za vznik a rozsah krize a její negativní dopad na výši veřejného zadlužení po celém světě. Dodatečné daně by bylo možné zdůvodnit také skutečností, že se sektoru v některých případech dostalo podpory z veřejných prostředků, a že by tudíž měl spravedlivým přispíváním splatit svůj dluh. Jestliže budou nové daně ve finančním sektoru nebo inovativní finanční nástroje obecně přispívat k fiskální konsolidaci, k pomocným prostředkům a k ekonomické efektivnosti, mohly by přispět k vytvoření podmínek pro udržitelnější rozvoj, jak je uveden ve strategii Evropa 2020.

Zatřetí, většina finančních služeb v EU je osvobozena od daně z přidané hodnoty. Důvodem je skutečnost, že příjmy finančních služeb jsou většinou založeny na marži, a proto je nesnadné je ve stávajícím rámci DPH zdanit.

Myšlenka, že by finanční sektor mohl spravedlivější a podstatnější měrou přispívat do veřejných financí, je tedy opodstatněná. Diskuse probíhá v obecných souvislostech fiskální konsolidace v EU i jinde a v situaci, kdy se svět potýká přinejmenším se dvěma naléhavými

² Komise stanovila iniciativy ve svém sdělení KOM(2010) 301 v konečném znění.

³ KOM(2009) 561 v konečném znění.

úkoly globální politiky se závažnými rozpočtovými důsledky. EU přijala významné závazky v oblasti ochrany klimatu a rozvojové pomoci⁴. Ke splnění těchto závazků je třeba dále hledat nové zdroje příjmů⁵.

Členské státy v reakci na tyto výzvy zavádějí daňové nástroje na úrovni státu. Je důležité, aby tato činnost probíhala v koordinovaném rámci. Pokud by tomu tak nebylo, rozdílné vnitrostátní systémy zdanění na odlišných daňových základech by mohly vybízet k daňové arbitráži a negativně ovlivnit rozdělení mezi finančními trhy v EU. Nekoordinovaná řešení na úrovni jednotlivých států by mohla rovněž vést k dvojímu zdanění a roztržičnosti finančního systému a ohrozit řádné fungování jednotného trhu.

Veškerá možná daňová opatření je také nutné vidět v širším kontextu současných snah o reformu regulačních předpisů pro finanční sektor, zejména v souvislosti s pravděpodobnými vyššími kapitálovými požadavky, a diskusí o možném zavedení bankovních poplatků. Je třeba mít na paměti celkový dopad takových opatření (zvláště nejsou-li obezřetně koordinována a zaváděna postupně), aby neohrozila základní funkci finančního sektoru řádně a efektivně financovat ekonomiku v širším smyslu.

3. DAŇ Z FINANČNÍCH TRANSAKCÍ

Daň z finančních transakcí je určena ke zdanění hodnoty jednotlivých transakcí. Aby měla co nejširší platnost, měla by se vztahovat na širokou škálu finančních nástrojů (tj. akcie, dluhopisy, měny a deriváty), jakkoli některé současné návrhy předpokládají její omezení na dílčí úroveň (např. poplatek z měnové transakce)⁶.

3.1. Příjmové aspekty

Příjmový potenciál daně z finančních transakcí a síla jeho ekonomického dopadu se výrazně liší podle rozsahu produktů, na něž se vztahuje, oblastí působnosti (celosvětové, v rámci EU nebo jednotlivých států) a objemu obchodování v dané jurisdikci. Protože nebylo dosaženo shody o používání této daně, mohl by zisk záviset na přemístění mobilních obchodních činností. Je rovněž ovlivněn možností vyhnout se této dani přehodnocením finančních produktů a zvolené sazby.

V celosvětovém měřítku by podle odhadu daňové příjmy z akciových a dluhopisových transakcí v roce 2006 dosáhly částky 60 miliard EUR při sazbě daně 0,1 %. Podle některých studií by tato částka mohla být až desetinásobně vyšší, pokud by se vztahovala i na deriváty.

⁴ Vyspělé země si v Kodaňské dohodě stanovily cíl shromáždit společně do roku 2020 každoročně 100 miliard USD na řešení potřeb rozvojových zemí v boji proti změně klimatu. K dosažení rozvojových cílů tisíciletí se EU zavázala zvýšit do roku 2015 svou oficiální rozvojovou pomoc na 0,7 % svého hrubého národního důchodu, což by mohlo znamenat zdvojnásobení částky poskytované EU na oficiální rozvojovou pomoc z téměř 50 miliard EUR v roce 2008 na odhadovaných 100 miliard EUR v roce 2015.

⁵ Komise vydala pracovní dokument útvarů Komise „Inovativní financování na mezinárodní úrovni“ (SEK(2010) 409 v konečném znění), v němž na mezinárodní úrovni posuzuje možnosti inovativního financování jak zvýšit příjmy na řešení úkolů popsaných výše.

⁶ Poplatkem z měnových transakcí se stručně zabývá pracovní dokument útvarů Komise. Pro účely tohoto sdělení se široce koncipovaná daň z finančních transakcí vztahuje na transakce s dluhopisy a deriváty na burzách i na mimoburzovně obchodované nástroje, např. derivátové transakce a měnové spotové transakce.

U derivátů se však vyskytly technické problémy, jako je stanovení základu daně⁷, a pochybnosti o přesnosti odhadů příjmu. Podle zkušeností existuje mezi očekávanými a dosaženými příjmy podstatný rozdíl. Otevřené jsou také otázky kolem měnových transakcí, pokud by byly zpoplatněny pouze na úrovni jednotlivých států⁸. Kdyby se do základu daně zahrnuly pouze akcie a dluhopisy obchodované na burze, výnos v EU-27 by činil přibližně 20 miliard EUR⁹. Pokud by zahrnoval i deriváty, odhadované příjmy by byly mnohem vyšší, podle některých výpočtů až 150 miliard EUR. V případě úzce vymezeného poplatku z měnových transakcí by daňová sazba ve výši 0,005 % u nejvíce obchodovaných měn na světových trzích mohla podle údajů z roku 2007 přinést až 24 miliardy EUR ročně.

Získané prostředky by se vybraly především v omezeném počtu zemí, v nichž je obchodování soustředěno. Toto nerovnoměrné rozložení by bylo ještě výraznější, kdyby se daň vztahovala na deriváty. Na jedné straně by to mohlo ztížit dosažení daňové dohody, neboť daň by musely zavést všechny země, ale jen některým by to přineslo zisk. Na druhé straně lze namítnout, že ústřední trhy využívají investoři z celého světa. K daňovým příjmům tak přispívají všichni uživatelé a dodávají jim globální charakter. Z tohoto důvodu je daň z finančních transakcí možným dobrým zdrojem příjmů na globální úrovni.

Je nicméně důležité zvážit ekonomickou zátěž daně. Obecně platí, že daně uložené finančnímu sektoru obvykle vedou do určité míry k přerozdělení příjmů od akcionářů bank, manažerů nebo účastníků trhu k široké veřejnosti. Daňová zátěž by se pravděpodobně přenesla na klienty a běžné zákazníky, záleží však na schopnosti daňových poplatníků vyhnout se placení daně. Nepřímo by daň rovněž zvýšila kapitálové náklady veřejné správy a společností. O skutečném daňovém zatížení nejsou k dispozici žádné empirické důkazy.

3.2. Vliv na účinné fungování trhu a hospodářskou stabilitu

Jedním z argumentů uváděných na podporu daně z finančních transakcí je možnost jejím prostřednictvím uplatnit zásadu „znečišťovatel platí“, a zároveň tak internalizovat možné negativní vnější vlivy činností finančního sektoru. Rovněž se uvádí, že široce koncipovaná daň z finančních transakcí by mohla přispět ke stabilizaci finančních trhů, protože by umožnila uplatňovat sankce vůči nežádoucím transakcím na finančních trzích, zejména vysokofrekvenčnímu obchodování, a omezit tak krátkodobé spekulativní obchodování.

Je třeba zvážit několik aspektů. Především, není jisté, zda by bylo dosaženo vyšší účinnosti, protože daň může snížením likvidity vést k větší nestabilitě cen, např. na trzích používaných k zajišťování rizik. Zadruhé, zatímco přínos pro ekonomiku vysokorychlostního obchodování je sporný, odpověď na otázku, do jaké míry byla tato činnost jednou z hlavních příčin negativních vnějších faktorů v krizi, je třeba stále ještě hledat. Zatřetí, daní z finančních transakcí se zdaňuje hrubá hodnota transakcí. Protože se daň z finančních transakcí vztahuje spíše na transakce než na přidanou hodnotu, je kumulativní. Častěji obchodované produkty budou podléhat vyšší daňové zátěži.

⁷ U obecné daně z finanční transakce by měl být výběr relativně snadný u produktů obchodovaných na burze. U produktů obchodovaných na mimoburzovních trzích by správa daně byla složitější, ale s ohledem na vývoj směřující ke zpřísnění registračních povinností a s ohledem na návrh Komise na nařízení o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů by byla proveditelná.

⁸ Odborníci při pracovní skupině pro mezinárodní finanční transakce ve prospěch rozvoje zřízené v rámci vedoucí skupiny pro inovativní financování rozvoje doporučili z mnoha důvodů zavedení poplatku z měnové transakce na celosvětové úrovni. <http://www.leadinggroup.org/article668.html>.

⁹ Předpokládá se snížení obchodovaných objemů o 30 % u dluhopisů a 20 % u akcií.

V zájmu lepší účinnosti by bylo ideálním řešením, kdyby se daň z finančních transakcí vztahovala na „škodlivé“ nebo vysoce spekulativní transakce. V praxi však není možné odlišit je od „normálních“ transakcí. Daň z finančních transakcí by proto měla být uplatňována na co nejširším základě, aby dosáhla cíle své účinnosti. Daň z finančních transakcí stanovená na úzkém základě by mohla oslabit riziko územního přerozdělení, pokud by byla stanovena správně¹⁰. Zdaněním pouze některých transakcí by však bylo negativně zasaženo poskytování finančních služeb, protože by byly zvýhodněny některé činnosti, na něž by se daň z finančních transakcí nevztahovala. Jestliže by navíc daň z finančních transakcí závisela na způsobu, jakým byla stanovena, mohlo by to vést k daňovým únikům, pokud by byla stanovena znovu a jinak.

Aby bylo možné účinným způsobem omezit činnosti s možným negativním vnějším účinkem na mezinárodní úrovni a zabránit přemístění obchodních činností, měla by být daň uplatňována ve všech finančních centrech. Tato mezinárodní centra jsou vzájemně široce propojena a společnosti přenášejí své obchodní činnosti mezi nimi s nízkými náklady. Mnoho finančních společností využívá navíc své pobočky po celém světě. Skutečnost, že daň z finančních transakcí vyžaduje široký základ, má-li splnit své cíle, pokud jde o účinnost a příjmy, zároveň znamená, že si vyžádá i značnou mezinárodní koordinaci úsilí o snížení rizika přemístění činností a vyhýbání se daňovým povinnostem.

3.3. Posouzení

V celosvětovém měřítku by daň z finančních transakcí mohla být konkrétně vhodnou volbou, jak zvýšit příjmy k financování cílů mezinárodní politiky. Má-li být účinná a spravedlivá, měly by se zúčastněné země pokusit dospět k dohodě o mezinárodních finančních nástrojích, které mohou být přijatelné pro všechny. Komise je odhodlána i nadále v zájmu dosažení této dohody spolupracovat se svými mezinárodními partnery, zejména v rámci G-20.

Daň z finančních transakcí bylo možné zvažovat pouze na úrovni EU. Je však třeba mít na paměti, že finančnictví je celosvětovou a vzájemně propojenou činností. Finanční činnosti se soustřeďují v nepočtených finančních centrech uvnitř i vně EU, která si na mezinárodní scéně vzájemně konkurují. Finančnictví je rovněž složitá a stále se vyvíjející oblast a hlavní aktéři mají rozvinutou schopnost hledat nové a inovativní cesty podnikání a strukturování finančních transakcí.

4. DAŇ Z FINANČNÍCH ČINNOSTÍ

Dalším možným nástrojem k lepšímu zdanění finančního sektoru a omezení možných negativních vnějších vlivů je daň z finančních činností, jak ji navrhuje Mezinárodní měnový fond. Ve své nejširší působnosti (stanovená aditivní metodou) se daň z finančních činností vztahuje na veškeré zisky a mzdy. Může být také stanovena tak, aby se vztahovala konkrétně na hospodářské zisky a/nebo riziko¹¹. Na rozdíl od daně z finančních transakcí, která se vztahuje na každý subjekt působící na finančním trhu v závislosti na transakcích, jež provádí, daň z finančních činností se vztahuje na společnosti. Toto sdělení se zaměřuje na aditivní daň z finanční činnosti.

¹⁰ Stanovení bude záviset na přesném základě. Jako příklad by bylo možné uvést měnové transakce nebo akcie a dluhopisy.

¹¹ Obě posledně zmiňované možnosti jsou podrobně probírány v doprovodném pracovním dokumentu útvarů Komise.

4.1. Příjmové aspekty

Pro 22 vyspělých ekonomik, jimiž se zabývá zpráva MMF vypracovaná pro G-20, by 5 % sazba aditivní daně z finančních činností znamenala příjem odpovídající v průměru 0,28 % HDP¹². Použije-li se k výpočtu absolutních čísel odhadovaný podíl na HDP na úrovni jednotlivých zemí, činil by celkový příjem pro 22 zemí u aditivní daně z finančních činností zhruba 75 miliard EUR. Pro EU-27 by aditivní daň z finančních činností mohla dosáhnout výše až 25 miliard EU.

Územní rozložení příjmů by zhruba odráželo skutečné rozložení finančního sektoru v EU. Příjmy však nejsou tak koncentrované jako v případě daně z finančních transakcí. Důvodem je skutečnost, že základem není obchodní činnost, která probíhá především v několika finančních centrech, ale spíše odměna a zisk, které jsou rozloženy rovnoměrněji. V tomto smyslu by daň z finančních činností byla vhodnější pro zvýšení příjmu ke konsolidaci na vnitrostátní úrovni, což je naléhavý úkol v mnoha členských státech.

Pokud jde o ekonomickou zátěž, její dopad závisí na konkrétním vymezení daně. O skutečném daňovém zatížení nejsou k dispozici prakticky žádné empirické důkazy. Pokud by měla být daň přesunuta na zákazníka a vzhledem k tomu, že firemní zákazníci nemají možnost odečtu, mohla by daňová zátěž částečně dolehnout i na uživatele finančních služeb.

4.2. Vliv na účinné fungování trhu a hospodářskou stabilitu

Účinky finančních činností závisejí na tom, jak je daň koncipována. Aditivní daň z finančních činností by bezprostředně nezměnila struktury trhů tam, kde jsou finanční instituce aktivní, protože se vztahuje na příjmy nezávisle na tom, jak jsou vytvářeny. V tomto smyslu nečiní rozdíl mezi různými produkty a nezávisí ani na výši obrátu. To je zajímavé pojetí pro úroveň EU, protože má příjmový potenciál a řeší některé zatím nevyřešené problémy související se zdaněním finančních služeb.

Daň z finančních činností se vztahuje na veškeré zisky pocházející z obchodní činnosti finančních institucí. V tomto smyslu zpoplatňuje všechny činnosti, nejen obchodování. Nemění cenu finančních nástrojů, a neovlivňuje tak strukturu trhu jako takovou. To rovněž znamená, že přímo neovlivňuje existenci vysokorychlostního obchodování.

Daň z finančních činností by se mohla připojit ke stávajícím pobídkám pro přesun zisků na základě přerozdělování příjmů nebo odměn mimo EU. Vzhledem k povaze daňového základu a skutečnosti, že finanční společnosti obecně musí provozovat své základní činnosti tam, kde mají zákazníky, může být motivace pro přemístění oslabena. To musí být vyváжено skutečností, že vývoj techniky pravděpodobně zvýší mobilitu finančního sektoru. A konečně, zavedení daně z finančních činností jednotlivými členskými státy nezávisle na sobě by mohlo vést k narušení vnitřního trhu, což by bylo neslučitelné s potřebou zajistit rovné podmínky ve všech členských státech

¹² Zpráva MMF (2010) Zdanění finančního sektoru (IMF (2010) Financial Sector taxation) — Zpráva MMF pro G-20 a podklady.

4.3. Posouzení

Aditivní daň z finančních činností lze označit za daň z náhrady za celkovou přidanou hodnotu vytvořenou společností finančního sektoru¹³. Pokud je však stanovena jako doplněk stávající DPH, je třeba vyřešit řadu technických otázek, aby bylo možné obě daně sladit. Komise je přesvědčena, že možnost zavedení daně z finančních činností je třeba se v rámci EU zabývat. Je zároveň třeba posoudit, jaké může mít důsledky pro hospodářskou soutěž a zda je lze kompenzovat opatřeními, která by odrazovala společnosti od přesouvání jejich činností.

5. CELKOVÉ ZÁVĚRY A DALŠÍ VÝVOJ

Svět čelí velkým výzvám, a to v době, kdy jsou rozpočty veřejných financí v celé EU vystaveny silicímú tlaku. Problémů je mnoho a jsou různé povahy. Patří k nim potřeba zlepšit stabilitu a fungování finančního trhu, aby se omezily vnějšímu vlivy působící na zbytek ekonomiky, potřeba konsolidovat veřejné finance, které utrpěly finanční krizí, zároveň dodržet závazky vůči rozvojovým zemím a bojovat se změnou klimatu a nedostatkem zdrojů na celé planetě.

V zájmu řešení těchto úkolů je odůvodněná snaha vrátit se k myšlence zdanění činností finančního sektoru. Finanční sektor by měl spravedlivým a podstatným způsobem přispívat do rozpočtů veřejných financí a je třeba říci, že tento příspěvek by měl být vyšší, než je v současné době. Důvodem je zvláštní postavení, které sektor v ekonomice zastává, což odhalila finanční krize, a skutečnost, že některé z jeho služeb jsou osvobozeny od daně z přidané hodnoty.

Při každém dalším postupu ohledně zdanění finančního sektoru vezme Komise v úvahu potřebu vytvořit podmínky pro spravedlivé a vyvážené zdanění finančního sektoru a přispěje k rovnějšímu postavení finančního sektoru na vnitřním trhu, a to jak s ohledem na nefinanční odvětví, tak v jeho rámci, aby pomohla minimalizovat stávající nerovnosti vzniklé v důsledku osvobození finančních služeb od DPH a omezila možnost dvojího zdanění v mezinárodním měřítku. Podpoří rovněž zásady lepší regulace a přispěje k větší účinnosti a zjednodušení daňových podmínek pro finanční služby na základě komplexní analýzy stávajících a připravovaných vnitrostátních rámců a jejich důsledků pro fungování vnitřního trhu. Komise rovněž zváží souhrnný dopad celé reformy regulačních předpisů v tomto sektoru.

Inovativní mechanismy financování obecně a nové daně ve finančním sektoru by se mohly stát důležitým prvkem řešení současných celosvětových a evropských problémů. Jak je uvedeno výše, daň z finančních transakcí je nástroj, který nejlépe vyhovuje potřebě nových příjmů na celosvětové úrovni. Je třeba navrhnout celosvětovou daň z finančních transakcí, která by přinesla dostatečné příjmy, a zároveň co nejvíce oslabit její negativní ekonomické účinky. Komise podpoří další posuzování a vývoj daně z finančních transakcí a jejích variant na úrovni G-20 a bude usilovat o dosažení dohody s nejvýznamnějšími mezinárodními partnery. Na základě dosud provedených analýz se zdá, že daň z finančních transakcí je méně vhodná pro jednostranné zavedení na úrovni EU vzhledem k vysokému riziku přemístění, které by mohlo ohrozit možnost nových příjmů.

¹³ Protože se vztahuje na mzdy a odměny jako náhradu za přidanou hodnotu, mohla by se stát způsobem, jak vyřešit osvobození finančního sektoru od DPH. Zbývá však zodpovědět několik námitek, aby mohla být uvedena do souladu se stávajícím systémem DPH.

V této fázi Komise zastává názor, že na úrovni EU se nabízejí větší možnosti pro zavedení daně z finančních činností. Tato volba by mohla přispět k řešení stávajícího osvobození finančního sektoru od DPH a přinést značné příjmy. Vzhledem k inovativní povaze této daně je třeba dále pracovat na technických aspektech jejího případného zavedení.

S ohledem na shora uvedené závěry proto Komise bez odkladu zahájí komplexní posouzení dopadů, v němž se bude dále zabývat všemi těmito možnostmi, aby byla připravena předložit do léta 2011 příslušné návrhy politických opatření.